

får. Så derfor vil der blive en anderledes fokus derude, hvor det foregår.

Jeg vil godt fastholde, at det ikke alene er et spørgsmål om det her hus, det er i høj grad et spørgsmål om ansvar hos dem, der får ansvaret derude, nemlig kommunalbestyrelser, regionsråd osv., at de interesserer sig for det her og ikke kun og altid spørger om: Hvad kan regeringen gøre, hvad kan Folketinget gøre? Nej, det er også et spørgsmål om: Hvad kan vi gøre? Det er sådan set ikke så ringe at have med i politik.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hvad kan regeringen gøre, og hvad kan Folketinget gøre? Jamen det ene udelukker vel ikke det andet. Det er vel ikke sådan, at fordi man lægger meget vægt på, at der skal ske noget udeomkring, så indebærer det, at vi herinde ikke skal gøre nogen ting.

Hr. Leif Mikkelsens udsagn om, at der skal være muligheder for alle, får mig til at spørge: Betyder det, at det er ren markedsøkonomi, vi snakker om, at det er markedsvilkår, man kører på? Eller indgår det stadig i regeringens overvejelser, at man måske på et tidspunkt kunne tænke sig at lave en udligningsreform, som kunne være en hjælp til de områder?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu har vi jo en udligningsreform, så jeg går ud fra, at det, spørgeren forestiller sig, er en ny udligningsreform. Der kan jeg sige, at man måske har en svag fornemmelse af, at det ligger i pipelinen. Jeg tror, det er sagt med al tydelighed, at det kommer, så det er der vel ingen grund til at diskutere.

Men til det med, om vi gør noget herfra, og at andre gør noget, vil jeg sige, at jeg faktisk mener, at dagen i dag, redegørelsen, de elementer, jeg har nævnt ved store reformer og beslutninger, alt sammen er tegn på, at man gør noget. Jeg ønsker bare hele tiden at kæde det sammen med, at det ikke kan stå alene.

Det er også derfor, at det med de vækstfora er god politik, at vi siger, at der altså er et ansvar for de regionalpolitikere, lokalpolitikere til også at tage vare på og hånd om egen situation og selv gøre noget og have fokus på, at de altså også har både land og by i deres egn, og hvor der er forskel på, hvad de skal gøre fra område til område. Så hænger det nemlig godt sammen.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hr. Leif Mikkelsen var inde på, at der ikke var så mange ting, man kunne gøre ved udviklingen, men medgav alligevel, at der kunne være noget på uddannelsesområdet. Nu er det jo et af de områder, hvor regeringen i den korte levetid, den har haft, har formået at spare 4 mia. kr. så-dan bredt ud over det hele. Jeg kan ikke nå at remse dem alle sammen op, men jeg kan sige, at det eneste, man har givet flere penge, er privatskolerne. Det er selvfølgelig en prioritering, men det har kostet de arbejdsløse opkvalificering i områder, hvor der er arbejdspladser, der er blevet nedlagt.

Det, man også har foretaget sig, er, at man har ændret på produktionsskolerens vilkår. Det vil føre til lukning af produktionsskoler i forbindelse med den nye kommunalreform, og jeg tror også, det vil føre til, at en lang række gymnasier i de tyndtbefolkede områder vil dreje nøglen om, fordi der ingen styringsinstrument er fra lokal side til at få ændret på det.

Derfor vil jeg godt høre: Med hensyn til de der vækstfora, som jo er genbrug af penge – det er i hvert fald ikke nye penge, sådan som det er blevet lovet – kunne hr. Leif Mikkelsen ikke bare give to-tre eksempler på, hvad det er, man vil styrke de der yderområder med? Det er jo yderområder, der har tilbagegang inden for landbrug og fiskeri, og når store virksomheder også lukker, er der behov for at der er nye initiativer.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu holder spørgeren sig jo ikke til at spørge, men kommer med en række påstande, som så i øvrigt ikke er rigtige, og derfor er det vanskeligt at levere svaret på det.

Hr. Bjarne Laustsen siger, at der er sparet 4 mia. kr. på uddannelse i denne regerings tid. Jeg går ud fra, at hr. Bjarne Laustsen er helt opmærksom på, at med de principper, der ligger omkring finanslove – som Socialdemokratiet jo behændigt indtil nu ikke har valgt at tage så stort medansvar for – foregår der en ren effektiviseringsbesparelse, som lige præcis på uddannelsesområdet hver eneste gang er ført tilbage til uddannelsen. Derfor er det jo simpelt hen ikke rigtigt. Det er præcis et prioriteringsområde; forskning og uddannelse har fået flere penge i den her periode. Og med hensyn til hele forskningsområdet kan det vel i høj grad forventes at